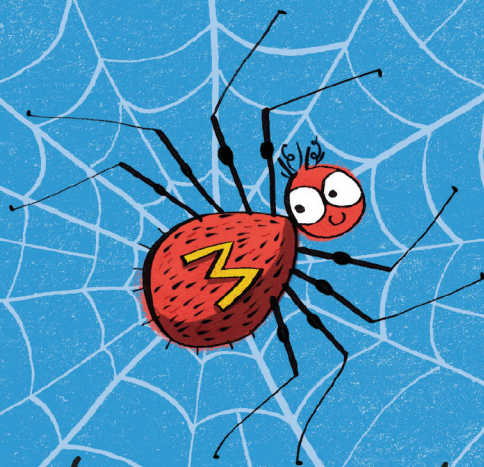

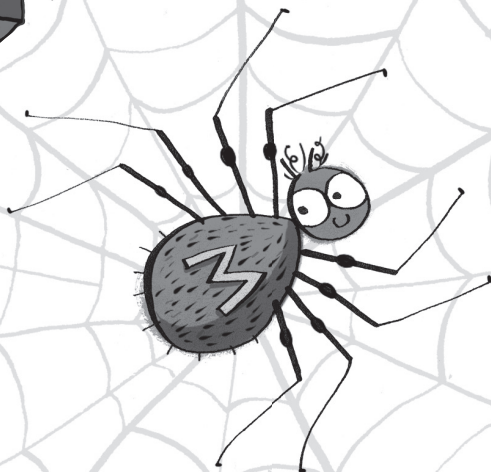
MAARTEN DE MAGNÉTISCHE

De kleinste superheld

EMMA READ

MAARTEN DE MAGTIGE

EMMA READ

Vertaald door Mijke van Leersum

**BILLY
BONES**

HOOFDSTUK 1

Hollen en gillen

Maarten was onderweg naar huis, nadat hij het weekend op de wc beneden had doorgebracht, toen hij de gil hoorde.

Hij bevroor. Het geluid kwam van het grote huismens, maar het was geen normale gil. Deze gil deed hem trillen op alle acht zijn poten, zoals zijn vader gezegd zou hebben.

Die gil is toch zeker niet voor mij bedoeld?

Maarten, een kleine valse weduwe-spin, was totaal niet gilwaardig, ontzettend niet eng en werd regelmatig voor een rozijn aangezien.

Maarten keek op en zag meneer Maas, die hem op de trap stond aan te staren. Het mens veegde zijn bril af en keek nog eens goed. Toen hij zeker wist dat Maarten daar wel degelijk zat en niet zomaar een vlekje was, haalde hij heel diep adem en stond op het punt weer te gaan gillen.

Die gil was dus wél voor mij bedoeld!

Maartens hart begon sneller te kloppen toen hij een tweede paar voetstappen bovenaan de trap hoorde stampen.

‘PAP?!’ riep Zoë. ‘Pap? Alles oké? Wat is er aan de hand? Heb je je pijn gedaan? Hebben we de loterij gewonnen?’

Meneer M. stond ineengedoken op de trap, zijn handen om de spijlen geklemd, als een boef achter de tralies.

Zoë tuurde over de reling. ‘Uhm, pap, je staat toch niet de hele boel bij elkaar te gillen om dat kleine spinnetje daar?’

‘Maar het is DIE ENE spin – die uit de krant.’

‘Nou, ik denk niet dat-ie vanaf daar helemaal hiernaartoe kan springen om je te grijpen.’ Zoë zuchtte. ‘Wat wil je dat ik ermee doe?’

‘Gooi er iets naar. Maak hem dood – snel!’

Wat!?

Maarten herinnerde zich de eerste les die hij ooit had geleerd: *Wanneer mensen gillen, moeten spinnen rennen.*

Maar Zoë zei: ‘Nee! Hij doet niemand kwaad.’

‘Nóg niet. En die kans krijgt hij ook niet. Ik ben van

gedachten veranderd. We moeten hier weg. Ik bel oom Henry en dan blijven we wel een tijdje bij hem. Ga je tas maar inpakken... en wat je ook doet, ga niet naar beneden.' Meneer Maas bleef Maarten strak aankijken, alsof hij misschien echt een meter door de lucht zou springen om hem als lunch op te peuzelen.

Zoë liep haar vader achterna, de trap op. Ze keek hoofdschuddend toe hoe hij op handen en voeten naar de grote slaapkamer kroop.

Maarten vond dit maar vreemd gedrag van zijn mensen, die hij toch al bijzonder vreemd vond. Meneer Maas was geen fan van spinnen, dat stond vast, maar deze gil was anders. Maarten ging op weg naar de voordeur, naar zijn huis onder de plint. Hij had een frons op zijn gezicht en hij was toe aan groot glas lieveheersbeestjes-sap. Toen hoorde hij voetstappen – vlugge voetstappen. Het was Zoë weer. Ze kwam de trap af rennen, hoewel ze daarvoor altijd op haar kop kreeg van haar vader. Het zeer gevreesde duo glas-en-verjaardagskaart hield ze in haar handen.

Maarten mocht haar wel: Zoë, de kleinere van de twee

huismensen. Zij was niet zo van het hollen en gillen. Ze riep soms 'ie!' als hij plotseling tevoorschijn kwam (onder de bank vandaan bijvoorbeeld, wanneer de tv aanstond). Maar zelfs zij gedroeg zich op dit moment raar. Toen ze de laatste trede had bereikt, zag ze hem en ze kneep haar ogen samen als een kat. In het beste geval betekende gevangen worden onder een glas een kort bezoekje aan de tuin, maar daar had Maarten eerlijk gezegd geen tijd voor. In het ergste geval...

Maarten rende de andere kant op, zo snel als zijn acht kleine poten hem konden dragen, naar de eetkamer en naar de donkere, stoffige plek achter de verwarming, waar hij een soort van veilig was. Hij haastte zich over de houten vloer, keek snel achterom en zag Zoë dichterbij komen – het grote glas kwam dreigend op hem af. 'Rustig maar, klein spinnetje,' fluisterde ze.

De verwarming was nog eindeloos ver weg!

Hij herinnerde zich een tv-programma dat hij een keer 's avonds gezien had, samen met meneer M. (nou ja, misschien niet mét hem – Maarten had zich onder het kleed verstopt: het was best een eng programma). Een jongen op de tv werd achterna gezeten en meneer M. had

naar de televisie geschreeuwd: ‘Kom op! Zigzag!’ Als je zigzagde was je blijkbaar moeilijker te vangen.

Dus begon Maarten te zigzaggen.

Het ziggen ging best goed, maar toen hij bij de zag kwam, struikelde hij over een spleet in de planken en hij schoot door de lucht.

Halverwege een indrukwekkende salto zag hij zijn vriend Teun aan de andere kant van de keuken staan.

‘Kijk eens aan, Maart. Lekker de poten aan het strekken?’ riep hij. Toen zag hij Zoë. ‘Oei!’

Maarten vloog door de lucht en stuiterde toen tegen de kast onder de trap, als een glimmend bruin balletje in een flipperkast. Hij kwam tot stilstand tegen de pijp van de verwarming. Die was gloeiend heet en hij schroeide zijn haar.

‘Jakkas, Maart, gaat het?’ riep Teun. ‘Wil je dat ik eroverheen plas?’

Maarten trok een gezicht, de hele wereld draaide rond. ‘Bah, nee. Wat is er mis met jou?’

‘Sorry, ik dacht dat plassen hielp bij brandwonden. Hoe dan ook, wat heb je gedaan om Zoë zo overstuurt te krijgen?’

Maarten ging rechtop zitten.

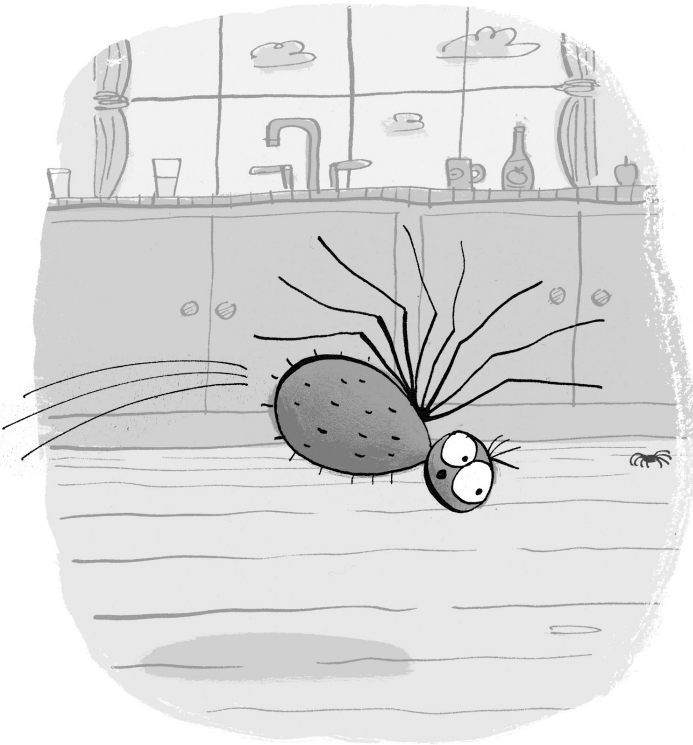
Als Zoë Teun ziet, wordt die misschien wel het volgende doelwit.

Groot én harig – Teun was zeker wel gilwaardig.

Precies op dat moment landde Zoë's gigantische voet met veel lawaai tussen hen in.

'Snel! Achter de verwarming,' riep Maarten. Maar het was al te laat: Zoë zag Teun en begon te gillen.

Daar gaan we dan.

Teun wist precies wat hij moest doen wanneer mensen gilden: hij gilde zelf ook en rende de keuken door, waar hij en Zoë samen een soort gil-en-dans-voorstelling gaven, alsof ze meededen aan de Halloween-aflevering van een dansprogramma.

Maarten zag deze afleiding als een kans om zijn ge-deukte en gebutste lichaam veilig achter de verwarming te slepen. Hij moest eigenlijk in zijn pootjes knijpen en blij zijn dat hij er zonder al te veel webscheuren vanaf was gekomen. Hij kon maar beter wachten tot het donker was voordat hij weer tevoorschijn kwam, maar Maarten was net als zijn vader en kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen. Er was iets vreemds aan de hand en...

Ha, Zoë's Blue Peter-button van dat populaire televisieprogramma, waarmee ze gratis naar allerlei musea mag – ik wist het, ze had hem helemaal niet op school laten liggen.

Concentreer je, Maarten!

Hij gluurde over de rand van de verwarming en zag Teun vanuit de keuken naar hem toe rennen, zwaaiend met zijn poten. Zoë rommelde rond in de kast achter hem. Toen draaide ze zich om en keek Maarten aan.

O, nee...!

In alle kranten staat dat Maarten een levensgevaarlijke, dodelijke spin is, maar daar is helemaal niets van waar! Om zijn onschuld te bewijzen moet hij razendsnel een plan bedenken, voordat zijn mensenfamilie besluit om hem uit de weg te ruimen...

Samen met zijn achtpotige vrienden - de grote, harige Teun en Lena de trilspin - gaat Maarten aan de slag om zijn naam te zuiveren. Maar daarvoor moet hij eerst vrienden worden met Zoë, zijn kleine huismens.

Is Maarten machtig genoeg om het onmogelijke voor elkaar te krijgen?

9 789463 850117

www.billybones.nl

**BILLY
BONES**

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

SPINNEN
VRIENDSCHAP
HELDHAFTIG

